

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 40 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΤΗ ΛΙΣΤΑ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

CELESTE NG ΜΙΚΡΕΣ ΦΩΤΙΕΣ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΡΙΤΑ ΚΟΛΑΪΤΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

1

Οι πάντες στο Σέικερ Χάιτς γι' αυτό μιλούσαν φέτος το καλοκαίρι: πώς η Ίζαμπελ, το στερνοπαίδι των Ρίτσαρντσον, έχασε τα λογικά της κι έβαλε φωτιά στο σπίτι. Την άνοιξη, όλα τα κουτσομπολιά περιστρέφονταν γύρω από τη μικρή Μίραμπελ ΜακΚάλοου –ή, ανάλογα με ποια πλευρά ήσουν, Μεί Λινγκ Τσόου– και τώρα, επιτέλους, να σου ένα καινούργιο συγκλονιστικό θέμα συζήτησης. Λίγο μετά τις δώδεκα το μεσημέρι εκείνου του μαγιάτικου Σαββάτου, οι πελάτες που έσπρωχναν το καρότσι με τα ψώνια τους στο Heine's άκουσαν τα πυροσβεστικά να ουρλιάζουν και να ορμάνε προς τη λιμνούλα με τις πάπιες. Στις δώδεκα και τέταρτο, τέσσερα οχήματα ήταν παρκαρισμένα σε μια άτακτη κόκκινη σειρά κατά μήκος της Πάρκλαντ Ντράιβ, όπου και τα έξι υπνοδωμάτια του σπιτιού των Ρίτσαρντσον ήταν παραδομένα στις φλόγες· κι όποιος βρισκόταν σε ακτίνα ενός χιλιομέτρου έβλεπε τον καπνό που υψωνόταν πάνω από τα δέντρα σαν ένα μαύρο και πυκνό σύννεφο καταιγίδας. Αργότερα, κάποιοι θα έλεγαν ότι τα σημάδια ήταν ήδη εμφανή: ότι η Ίζι ήταν λιγάκι παλαβιάρη, ότι ανέκαθεν κάτι *δεν πήγαινε καλά* στην οικογένεια Ρίτσαρντσον, ότι με το που άκουσαν τις σειρήνες εκείνο το πρωινό *ήξεραν* πως κάτι τρομερό είχε συμβεί. Η Ίζι όμως ήταν εξαφανισμένη

για τα καλά, χωρίς να αφήσει κανέναν πίσω της για να την υπερασπιστεί, και οι άνθρωποι μπορούσαν –και το έκαναν– να λένε ό,τι τους κατέβαινε. Ωστόσο, όταν έφτασαν τα πυροσβεστικά, και για αρκετό καιρό μετά, κανείς δεν ήξερε τι είχε συμβεί. Οι γείτονες μαζεύτηκαν όσο πιο κοντά γινόταν στην αυτοσχέδια μπάρα –ένα περιπολικό παρκρισμένο λοξά σε απόσταση λίγων εκατοντάδων μέτρων– και παρακολουθούσαν τους πυροσβέστες που ξετύλιγαν τις μάνικες με τη σκοτεινή όψη ανθρώπων που αναγνωρίζουν μια απέλπιδα προσπάθεια. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, οι πάπιες της λιμνούλας βουτούσαν το κεφάλι τους κάτω απ’ το νερό αναζητώντας χορτάρια, παντελώς αδιάφορες για την αναταραχή.

Η κυρία Ρίτσαρντσον στεκόταν στο δεντρόφυτο γρασίδι, κρατώντας σφιχτά τον γιακά της γαλάζιας ρόμπας της. Αν και κόντευε μεσημέρι, κοιμόταν όταν ήχησαν οι ανιχνευτές καπνού. Είχε ξαπλώσει αργά και ακόμη χουζούρευε, λέγοντας στον εαυτό της ότι το άξιζε μετά από μια μάλλον ζόρικη μέρα. Το προηγούμενο βράδυ, καθώς χάζευε από το παράθυρό της στον επάνω όροφο, είχε δει ένα αμάξι να σταματά μπροστά απ’ το σπίτι. Το δρομάκι ήταν μακρύ και καμπύλο, σχηματίζοντας ένα βαθύ ημικύκλιο σαν πέταλο που συνέδεε το πεζοδρόμιο με την εξώθυρα και ύστερα έστριβε ξανά προς τον δρόμο, ο οποίος βρισκόταν καμιά τριανταριά μέτρα και βάλε πιο πέρα, πολύ μακριά για να μπορεί η κυρία Ρίτσαρντσον να διακρίνει καθαρά, κι εξάλλου, μολοντί Μάιος, στις οχτώ είχε σχεδόν νυχτώσει. Εκείνη αναγνώρισε όμως το μικρό καφετί Volkswagen

της ενοικιάστριάς της, της Μία, με τους προβολείς του αναμμένους. Η πόρτα του συνοδηγού άνοιξε και μια λεπτή φιγούρα εμφανίστηκε, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη: η έφηβη κόρη της Μία, η Περλ. Η πλαφονιέρα φώτιζε το εσωτερικό του οχήματος σαν μια μικρή βιτρίνα, αλλά το αυτοκίνητο ήταν τίγκα στις σακούλες και η κυρία Ρίτσαρντσον ίσα που διέκρινε το ασαφές περίγραμμα του κεφαλιού της Μία, με τον προχειροφτιαγμένο κότσο ψηλά. Η Περλ έσκυψε πάνω απ' το γραμματοκιβώτιο, και η κυρία Ρίτσαρντσον φαντάστηκε το ελαφρύ τρίξιμο του σκέπαστρου. Ύστερα η Περλ ξαναμπήκε βιαστικά στο αμάξι κι έκλεισε την πόρτα του συνοδηγού. Τα πίσω φώτα σκόρπισαν κόκκινες ανταύγειες, μετά έσβησαν και το αμάξι χάθηκε στην ολοένα και πιο σκοτεινή νύχτα. Με ένα αίσθημα ανακούφισης, η κυρία Ρίτσαρντσον πήγε μέχρι το γραμματοκιβώτιο και βρήκε μια αρμαθιά κλειδιά περασμένα σε έναν απλό κρίκο, δίχως κανένα σημείωμα. Λογάριαζε να πάει στο ενοικιαζόμενο σπίτι της Γούνισλοου Ρόουντ το πρωί για να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν, μολονότι ήξερε ότι αυτές είχαν κιόλας φύγει.

Ακριβώς γι' αυτό τον λόγο είχε επιτρέψει στον εαυτό της το χουζούρεμα, και τώρα ήταν δώδεκα και μισή κι εκείνη στεκόταν στο δεντρόφυτο γρασίδι με τη ρόμπα της κι ένα ζευγάρι αθλητικά του γιου της του Τριπ, κοιτάζοντας το σπίτι τους που γινόταν στάχτη. Όταν ξύπνησε ακούγοντας το διαπεραστικό στρίγκλισμα των ανιχνευτών καπνού, έτρεξε απ' το ένα υπνοδωμάτιο στο άλλο ψάχνοντας τον Τριπ, τη Λέξι και τον Μούντι. Ξαφνιάστηκε που δεν έψαξε την

Ίζι, θαρρείς και ήξερε κιόλας πως αυτή ήταν η υπαίτια. Όλα τα δωμάτια ήταν άδεια, πέρα από τη μυρωδιά της βενζίνης και τη μικρή φωτιά που τριζοβολούσε ακριβώς στο μέσον του κάθε κρεβατιού, λες και είχε κατασκηνώσει εκεί μια σαλεμένη προσκοπίνα. Καθώς έλεγχε την κάθε γωνιά στο καθιστικό, στο σαλόνι, στο πλέρουμ και στην κουζίνα, ο καπνός άρχιζε να εξαπλώνεται και τελικά η γυναίκα βγήκε έξω τρέχοντας, ακούγοντας τις σειρήνες των πυροσβεστών που, ειδοποιημένοι από το σύστημα συναγερμού του σπιτιού, πλησίαζαν ήδη. Στο δρομάκι, πρόσεξε ότι το Jeep του Τριπ έλειπε, όπως και το Explorer της Λέξι και το ποδήλατο του Μούντι, και, ασφαλώς, το σεντάν του άντρα της. Συνήθως πήγαινε στο γραφείο του τα πρωινά του Σαββάτου ν' ασχοληθεί με τις εκκρεμότητές του. Κάποιος θα 'πρεπε να τον ειδοποιήσει. Τότε θυμήθηκε ότι η Λέξι, ω, σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, πέρασε τη νύχτα της στην Σερένα Γουόνγκ. Αναρωτήθηκε πού είχε πάει η Ίζι. Αναρωτήθηκε πού ήταν οι γιοι της και πώς θα τους έβρισκε για να τους πει τι συνέβη.

Όταν έσβησε η φωτιά, το σπίτι, παρά τους φόβους της κυρίας Ρίτσαρντσον, δεν είχε καεί ολοσχερώς. Τα παράθυρα είχαν όλα εξαφανιστεί, αλλά ο τούβλινος σκελετός έστεκε ακόμη εκεί, μουσκεμένος, μαυρισμένος, βγάζοντας καπνούς, το ίδιο και το μεγαλύτερο μέρος της στέγης, ενώ οι σκούρες πλάκες από σχιστόλιθο στραφτάλιζαν σαν φρεσκοβρεγμένα λέπια ψαριού. Η πυροσβεστική απαγόρευσε στους Ρίτσαρντσον να μπουν μέσα για λίγες μέρες, μέχρις

ότου οι μηχανικοί της ελέγξουν κάθε δοκάρι που είχε απομείνει όρθιο, αλλά ακόμα και απ' το δεντρόφυτο γρασίδι –πίσω απ' την κίτρινη απαγορευτική κορδέλα που δεν τους επέτρεπε να πλησιάσουν– έβλεπαν ότι ελάχιστο απ' το εσωτερικό είχε σωθεί.

«Χριστέ και Κύριε!» αναφώνησε η Λέξι. Στεκόταν πάνω στη σκεπή του αυτοκινήτου της, που τώρα ήταν παρκαρισμένο απ' την άλλη μεριά του δρόμου, στην πρασιά που περιέβαλλε τη λιμνούλα με τις πάπιες. Αυτή και η Σερένα κοιμόντουσαν ακόμη, κουλουριασμένες πλάτη με πλάτη στο υπέρδιπλο κρεβάτι της Σερένα, όταν ο δόκτωρ Γουόνγκ την ταρακούνησε στον ώμο, λίγο μετά τη μία, μουρμουρίζοντας: «Λέξι, Λέξι, γλυκιά μου. Ξύπνα. Τηλεφώνησε η μαμά σου». Είχαν μείνει μέχρι τις δύο το πρωί κουβεντιάζοντας –όπως έκαναν όλη την άνοιξη– για τη μικρή Μίραμπελ ΜακΚάλοου, λογοφέρνοντας για το αν ο δικαστής πήρε τη σωστή ή τη λάθος απόφαση, αν οι καινούργιοι γονείς της θα έπρεπε να έχουν την επιμέλειά της ή αν θα έπρεπε να γυρίσει στη μητέρα της. «Δεν λέγεται καν Μίραμπελ ΜακΚάλοου, έλεος!» είχε πει τελικά η Σερένα, και μετά βυθίστηκαν σε μια βαρύθυμη, παραγμένη σιωπή, ώσπου τις πήρε και τις δύο ο ύπνος.

Τώρα η Λέξι παρακολουθούσε τον καπνό που ξεπηδούσε απ' το παράθυρο του δωματίου της, το μπροστινό που έβλεπε στο γρασίδι, και σκεφτόταν το καθετί που είχε χαθεί εκεί μέσα. Τα τισέρτ στον κομό της, τα τζιν στην ντουλάπα της. Όλα τα σημειώματα που της είχε γράψει η Σερένα από την έκτη δημοτικού και τα οποία φύλαγε διπλω-

μένα σε τριγωνάκια σ' ένα κουτί παπουτσιών κάτω απ' το κρεβάτι της· το ίδιο το κρεβάτι, τα σεντόνια, το πάπλωμα, όλα καρβουνιασμένα. Το μπουκετάκι τριαντάφυλλα που της είχε χαρίσει το αγόρι της, ο Μπράιαν, στη γιορτή του σχολείου, και το οποίο είχε κρεμάσει ανάποδα από την τουαλέτα της για να το αποξηράνει, ενώ τα πέταλα είχαν σκουρύνει απ' το ρουμπινί στο κόκκινο του ξεραμένου αίματος. Τώρα πια, όλα στάχτες. Από την αλλαξιά που είχε πάρει μαζί της στο σπίτι της Σερένα, η Λέξι συνειδητοποίησε ξάφνου ότι βρισκόταν σε καλύτερη θέση από την υπόλοιπη οικογένειά της: στο πίσω κάθισμα είχε έναν αθλητικό σάκο, ένα τζιν, μια οδοντόβουρτσα. Πιτζάμες. Έριξε μια ματιά στ' αδέλφια της, στη μητέρα της, που έστεκε ακόμη εκεί με τη ρόμπα της, στο δεντρόφυτο γρασίδι τους, και σκέφτηκε: *Κυριολεκτικά δεν έχουν τίποτα πέρα από τα ρούχα που φοράνε. Κυριολεκτικά* ήταν μία από τις αγαπημένες της λέξεις και τη χρησιμοποιούσε ακόμα και όταν η κατάσταση κάθε άλλο παρά κυριολεκτική ήταν. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως, για μια φορά, ήταν λίγο πολύ εύστοχη.

Ο Τριπ, πλάι της, περνούσε αφηρημένα το χέρι του ανάμεσα από τα μαλλιά του. Ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και ο ιδρώτας είχε κάνει τις μπούκλες του να ορθώνονται με τρόπο μάλλον άτσαλο. Έπαιζε μπάσκετ στο κοινοτικό κέντρο όταν άκουσε τα πυροσβεστικά να ουρλιάζουν, αλλά δεν έδωσε προσοχή. (Εκείνο το πρωί ήταν ιδιαίτερα απορροφημένος στις σκέψεις του, αλλά, στην πραγματικότητα, δεν θα το πρόσεχε όπως και να 'χε.) Ύστερα, γύρω στη μία, όταν όλοι πείνασαν και αποφάσισαν να

σταματήσουν το παιχνίδι, μπήκε στο αμάξι για το σπίτι του. Ως συνήθως, ακόμα και με τα τζάμια κατεβασμένα, δεν είδε το πελώριο σύννεφο καπνού που πλανιόταν προς το μέρος του, και άρχισε να συνειδητοποιεί πως κάτι δεν πήγαινε καλά μόλις βρήκε τον δρόμο του κλεισμένο από ένα περιπολικό. Ύστερα από ένα δεκάλεπτο εξηγήσεων, του επετράπη τελικά να παρκάρει το Jeep του απέναντι απ' το σπίτι, όπου η Λέξι και ο Μούντι περίμεναν ήδη. Κάθισαν και οι τρεις πάνω στη σκεπή του αυτοκινήτου, κατά σειρά ηλικίας, όπως στις οικογενειακές φωτογραφίες που άλλοτε ήταν κρεμασμένες στον τοίχο της σκάλας και τώρα είχαν γίνει στάχτη. Λέξι, Τριπ, Μούντι: τελευταία τάξη λυκείου, τρίτη λυκείου, δευτέρα λυκείου.* Ένωσαν πλάι τους το κενό που η Ίζι, το πρωτάκι τους, το μαύρο πρόβατο, η απρόβλεπτη, είχε αφήσει πίσω της – ακόμα κι αν όλοι ήταν σίγουροι πως το κενό θα ήταν πρόσκαιρο.

«Τι την έπιασε;» μουρμούρισε ο Μούντι, και η Λέξι είπε: «Ακόμα κι αυτή το ξέρει πως τούτη τη φορά το παρατράβηξε, γι' αυτό και την κοπάνησε. Όταν γυρίσει, η μαμά θα τη σκοτώσει».

«Πού θα μείνουμε;» ρώτησε ο Τριπ. Μια στιγμιαία σιωπή έπεσε όσο αναλογίζονταν την κατάστασή τους.

«Σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου ή κάτι τέτοιο» είπε τελικά η Λέξι. «Νομίζω ότι αυτό έκανε και η οικογένεια του Τζος Τρέιμελ». Οι πάντες γνώριζαν την ιστορία: λίγα χρόνια πριν, ο Τζος Τρέιμελ, μαθητής της δευτέρας λυκείου, απο-

* Στις ΗΠΑ το λύκειο έχει 4 τάξεις.

κοιμήθηκε μ' ένα κερί αναμμένο κι έβαλε φωτιά στο σπίτι των γονιών του. Οι φήμες που κυκλοφορούσαν επίμονα στο σχολείο έλεγαν πως δεν ήταν κερί αλλά τοιγαριλίκι, όμως το σπίτι καταστράφηκε σε τέτοιον βαθμό, που ήταν αδύνατη οποιαδήποτε εξακρίβωση, και ο Τζος επέμενε στην ιστορία με το κερί. Για όλους ήταν πάντα ο *κρετίνος* που έκαψε το σπίτι του, ακόμα κι αν είχαν περάσει χρόνια από τότε και ο Τζος πήρε πρόσφατα το πτυχίο του, με διάκριση μάλιστα, απ' το πανεπιστήμιο Οχάιο Στέιτ. Και ασφαλώς, τώρα, η φωτιά του Τζος Τρέιμελ δεν θα ήταν πλέον η πιο φημισμένη στο Σέικερ Χάιτς.

«Ένα δωμάτιο ξενοδοχείου! Για όλους εμάς;»

«Δεν έχει σημασία. Δύο δωμάτια. Ή αλλιώς θα μείνουμε στο Embassy Suites. Δεν ξέρω». Η Λέξι έπαιξε νευρικά τα δάχτυλά της πάνω στο γόνατό της. Ήθελε ένα τοιγάρο, αλλά ύστερα απ' ό,τι συνέβη –και μπροστά στη μητέρα της και σε δέκα πυροσβέστες– δεν τόλμησε να το ανάψει. «Η μαμά και ο μπαμπάς θα βρουν λύση. Και η ασφάλεια θα πληρώσει». Αν και είχε ασαφή ιδέα για το πώς λειτουργούσαν οι ασφαλιστικές εταιρείες, αυτό φαινόταν πιθανό. Σε κάθε περίπτωση, ήταν ένα πρόβλημα που αφορούσε τους ενήλικες, όχι εκείνους.

Οι τελευταίοι πυροσβέστες ξεπρόβαλαν απ' το σπίτι, τραβώντας τις μάσκες τους. Το μεγαλύτερο μέρος του καπνού είχε εξαφανιστεί, αλλά μια αποπνικτική υγρασία πλανιόταν ακόμη στον αέρα, όπως στο λουτρό μετά από ένα καυτό ντους διαρκείας. Η σκεπή του αυτοκινήτου άρχισε να ζεσταίνεται, και ο Τριπ άπλωσε τα πόδια του στο παρ-

μπρίζ, σπρώχνοντας τους υαλοκαθαριστήρες με την άκρη της σαγιονάρας του. Ύστερα έβαλε τα γέλια.

«Πού το βλέπεις το αστείο;» ρώτησε η Λέξι.

«Φαντάζομαι την Ίζι να τρέχει σ' όλο το σπίτι και να πετάει αναμμένα σπέρτα παντού». Του ξέφυγε ένα μουρμουρητό. «Θεόμουρλη».

Ο Μούντι χτυπούσε ρυθμικά το δάχτυλό του πάνω στη λαμαρίνα του αυτοκινήτου. «Γιατί όλοι είστε σίγουροι πως αυτή το έκανε;»

«Μα τι λες, ρε συ!» Ο Τριπ κατέβηκε μ' ένα σάλτο απ' το αμάξι. «Η Ίζι το έκανε. Είμαστε όλοι εδώ. Η μαμά είναι εδώ. Ο μπαμπάς είναι καθ' οδόν. Ποιος λείπει;»

«Σωστά, η Ίζι λείπει. Αλλά γιατί να είναι μόνο αυτή ύποπτη;»

«Υποπτη;» είπε σαρκαστικά η Λέξι. «Η Ίζι;»

«Ο μπαμπάς ήταν στη δουλειά του» συνέχισε ο Τριπ. «Η Λέξι στης Σερένα. Εγώ στο Σάσεξ κι έπαιξα μπάσκετ. Κι εσύ;»

Ο Μούντι δίστασε.

«Πήγα με το ποδήλατο στη βιβλιοθήκη».

«Ορίστε. Βλέπεις;» Για τον Τριπ, η απάντηση ήταν προφανής. «Μονάχα η Ίζι και η μαμά ήταν εδώ. Και η μαμά κοιμόταν».

«Ίσως έγινε κάποιο βραχυκύκλωμα στο σπίτι. Ή ίσως κάποιος άφησε την κουζίνα ανοιχτή».

«Οι πυροσβέστες είπαν ότι υπήρχαν μικρές φωτιές παντού» σχολίασε η Λέξι. «Πολλές εστίες. Πιθανή χρήση επιταχυντή. Δεν ήταν ατύχημα».

«Όλοι ξέρουμε πως είναι τρελάρα» συνέχισε ο Τριπ ακουμπώντας στην πόρτα του αυτοκινήτου.

«Μια ζωή τα βάζεις μαζί της» είπε ο Μούντι. «Ίσως γι' αυτό κάνει τρέλες».

Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, άρχισαν να τυλίγουν τις μάνικες. Τα τρία παιδιά των Ρίτσαρντσον κοιτούσαν τους πυροσβέστες καθώς άφηναν τα τσεκούρια τους κι έβγαζαν τα κίτρινα καπνισμένα πανωφόρια τους.

«Κάποιος πρέπει να πάει κοντά στη μαμά» πρότεινε η Λέξι, αλλά κανείς δεν κουνήθηκε.

Μετά από ένα λεπτό, ο Τριπ σχολίασε: «Μόλις η μαμά και ο μπαμπάς βρουν την Ίζι, θα την κλείσουν στο ψυχιατρείο για όλη της τη ζωή».

Κανείς δεν το συνδύασε με την πρόσφατη αναχώρηση της Μία και της Περλ απ' το σπίτι της Γουίνσλοου Ρόουντ. Η κυρία Ρίτσαρντσον, παρακολουθώντας τον αρχιπυροσβέστη που κρατούσε σχολαστικά σημειώσεις σ' ένα ντοσιέ με πιάστρα, είχε λησμονήσει εντελώς τις πρώην ενοικιαστριές της. Δεν το είχε αναφέρει καν στον άντρα της, ούτε στα παιδιά της· ο Μούντι είχε ανακαλύψει την απουσία τους νωρίτερα το πρωί, αλλά δεν ήξερε τι να υποθέσει. Στο βάθος της Πάρκλαντ Ντράιβ, η μικρή μπλε κουκκίδα της BMW του πατέρα τους άρχισε να πλησιάζει.

«Γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι θα τη βρουνε;» ρώτησε ο Μούντι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΤΟΥ GOODREADS ΓΙΑ ΤΟ 2017

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ 2017 ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ AMAZON

Στο Σέικερ Χάιτς, ένα ήρεμο, προοδευτικό προάστιο του Κλίβελαντ, όλα είναι σχεδιασμένα ως την τελευταία λεπτομέρεια – από τη χάραξη των στριφογυριστών δρόμων ως το χρώμα των σπιτιών, ως τις επιτυχημένες ζωές που πρόκειται να ζήσουν οι κάτοικοί του. Και κανείς δεν ενσαρκώνει αυτό το πνεύμα καλύτερα απ' ό,τι η Έλενα Ρίτσαρντσον, της οποίας η βασική αρχή είναι να σέβεται πάντα τους κανόνες.

Τότε στην ειδυλλιακή φούσκα που συνιστά τη ζωή της οικογένειάς της μπαίνει η Μία Γουόρεν, μια αινιγματική καλλιτέχνίδα που νοικιάζει μαζί με την έφηβη κόρη της, την Περλ, ένα σπίτι των Ρίτσαρντσον. Σύντομα η Μία και η Περλ αποκτούν πολύ σημαντικότερο ρόλο στη ζωή τους από αυτόν των απλών ενοικιαστριών – και τα τέσσερα παιδιά των Ρίτσαρντσον γοητεύονται από τη μητέρα και την κόρη. Η Μία όμως κουβαλά ένα μυστηριώδες παρελθόν και μια ψηφισιά για το κατεστημένο που απειλεί να ανατρέψει την τόσο τέλεια οργανωμένη κοινότητά τους.

Το Μικρές φωτιές παντού διερευνά το βάρος των μυστικών, την τρομερή δύναμη της μητρότητας, καθώς και τον κίνδυνο που ελλοχεύει στην πεποίθηση πως ακολουθώντας τους κανόνες μπορείς να αποτρέψεις μια συμφορά.

Μπορούν τα λάθη του παρελθόντος μας να καθορίσουν τι μας αξίζει στο μέλλον; Θα σας συγκλονίσει η γραφή της και θα σας αναστατώσει ο αντικατοπτρισμός του τρόπου που σκεφτόμαστε τα πράγματα.

JODI PICOULT, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN 978-618-03-1543-1

9 786180 315431
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΞ 81543